

Jak Šmajda překročil bludný kořen

Den byl přímo vyšňořený. Na nebi se udiveně rozhlížel jediný zatoulaný mráček jako vymytá skořápka, slunce se odrazilo od hladoučné hladiny rybníka, až to oči mhouřilo, a líný tloušť Radomír Drobeček byl zaš'ouraný hluboko v bahně na dně. A protože z kovárny i pekárny stoupal kouř rovně nahoru a bláznivá rosníčka Tereza zas jednou šmejčila po vršcích, vypadalo to, že ta sluníčková paráda vydrží,

a tak se vodník Šmajda rozhodl, že se vydá čistit potůčky a stružky v Trubkovském lese pod kopcem Trubkovákem.

Obul si nové červené boty, aby ten pěkný den neodpěknil, přes rameno hodil olšové š'ourátko, a protože už nic jiného nepotřeboval, vyrazil hned. Pěkně proti proudu potoka Bejvalky, aby si mohl smočit v tom teplém dni šos, kdyby mu snad začal vysychat. Vodnický šos totiž vyschnout nesmí, to by vodník ztratil všechnu sílu.

Asi tak v půli cesty, tam, kde se Bejvalka kroutí pod Obecním lesem, se najednou cosi zablýsklo. Šmajda o kousek popošel, tam už to tolik neoslňovalo, a on to pod lesem stál malířský stojan a u stojanu slunce blýskalo po pleši malíři Tomáškovi, který se drbal ve vousech a přemýšlel, jak dostat všecku tu pěknost do obrázku. Šmajda mu rozšafně poradil, že hlavně aby ji tam dostal všechnu, Tomášek mu za to slíbil sehnat kouzelný lístek lukavce a Šmajda šmajdal dál, aby to všechno stihnul.

V Trubkovském lese Šmajda prošel a vyčistil všechny potůčky, rýžky, kanálky a stružky, a že mu zbylo trochu času, tak že se ještě trochu porozhlédne. Možná to dělat neměl, možná měl, a možná je to jedno; možná mu všechno, co z toho vzešlo, bylo souzené. A jestli si ještě pamatujete, jak se jmenuje tahle pohádka, tak už víte, co se stalo. Šmajda přešmajdal přes bludný kořen.

Napřed nic nepoznal. To ono se to, když překročíte bludný kořen, nepozná hned. To až za chvíli, když nevíte, kde jste, a kudy dál. A tak Šmajda ještě kousek lesa prošel a koukal po mravencích a po veverkách a

po sojčích hnízdech, až najednou měl pocit, jako by nevěděl kudy zpátky, a jako by u téhle prasklé sosny na mýtině už jednou byl. Zabočil doprava, chvílku šel, a přišel k prasklé sosně zleva. Zabočil nalevo, chvíli šel, a přišel k prasklé sosně zprava. A ještě jednou a ještě jednou, ale to už mu bylo jasné, že chodí lesem pořád dokolečka, ale zkoušel to ještě, znovu a znovu, jenže vždycky skončil u prasklé sosny na mýtině. To už věděl, že někde cestou překročil bludný kořen a že má pěkný malér.

Jenomže to, že víme, že jsme v maléru, a jak jsme se do něho dostali, nám z něho málokdy pomůže ven. On Šmajda sice věděl, jak tohle špatné kouzlo zrušit. Stačilo by ten bludný kořen překročit pozpátku. Ale hledejte bludný kořen, když nevíte kudy kam!

A začalo se už pomalu smrákat a Šmajda si pod tu prasklou sosnu unaveně sednul, že zapřemýšlí, co teď a co potom, když ho najednou napadlo, že ta sosna je jakoby nějak větší. A ta paseka taky ! - A tráva a křoví a mraveniště a muchomůrka... ! - Všechno nějak vyrostlo! - Ne, ne!

Nevyrostlo. To se Šmajda dostal do maléru ze všech malérů nejmalérovatějšího, to mu vyschnul šos. A když vodníkovi vyschne šos, vyschne mu síla a vodník sám vysychá a zmenšuje se, až se úplně scvrkne a zmizí. (A jestli vám právě teď bude někdo chtít vyprávět o zákonu zachování hmoty, tak ho pošlete do Křapkova!)

Stíny se slily v jeden velký stín a Šmajda už by prošel pod krmelcem. Když vyšla Večernice, stěží viděl přes pařízek, a když se po obloze rozjel Velký vůz, krčil se Šmajda pod muchomůrkou.

Měsíční paprsky se dotkly větví stromů a prostříbřily se mýtinou, zacvrkal cvrček, pak druhý a pak celá cvrččí filharmonie. A ti cvrčci začali hrát tak krásně, jak je žádný člověk nikdy hrát neuslyší, voňavá hudba se proplétala s měsíčními paprsky a na palouk vtančily víly. Lehounké tak, že tančily i po pavučinách, rozněžnělé jako první jarní konvalinka a krásné jako setkání. Šmajda se ale vylézt zpod muchomůrky styděl a poprosit o pomoc ani neodvážil (ony víly taky nejsou na světě od pomáhání, ty jsou jenom na krásu), a že mu klobouk muchomůrky stínil, viděl ze vši té vilí krásy jenom nohy. Ale i ty nohy byly báječné, zvláště jedny. Ty jedny byly nejbáječnější na světě.

Pak najednou víly odtančily, cvrčci ztichli a v pavučinách se zablyštěly drahokamy rosy. To už si Šmajda radostně oddychl. Jestli to tedy nevíte, tak rosa, to je voda, a voda ze všech nejzázračnější. - Šmajda smočil šos v nejbližší kapce, vyskočil na pružný stonek kapradiny, nechal se vyhodit do výšky, a že byl stále ještě malinkatý a lehounký a že měl to rosné kouzlo, osedlal si kousek nočního vánku. Vánek se s ním chvíli proplétal mezi stromy, zvednul se nad les, popoletěl o kus níž a jemně uložil Šmajdu do první tůňky v potoce. To byla úleva!

Šmajda se ještě hodnou chvíli neodvažoval udělat víc než dva kroky od vody a šel radši jenom po proudu. Ještě že to byla Bejvalka.

Tam, kde se Bejvalka kroutí pod Obecním lesem, najednou Šmajda uviděl ve tmě světýlko. Napřed si myslel, že je to bludička Lucie. O kousek popošel, a on tam stál pod lesem malířský stojan a u stojanu si malíř Tomášek svítil lampičkou v levé ruce na plátno, na které pravou maloval všechnu tu pěknost, kterou ve dne viděl.

Ona pěknost je nejpěknější, když už není, když na ni vzpomínáme.

